

Udskriftsdato: 20. december 2025

UDT nr 9611 af 12/01/2005 (Gældende)

Udtalelse afgivet af Indenrigs- og Sundhedsministeriet om udbetaling af befodringsgodtgørelse til en borgmester, såfremt vedkommende ikke selv havde afholdt udgifter til befodrning

Ministerium: Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Journalnummer: Indenrigs- og Socialmin., j.nr. 2004-2221/253-1

Udtalelse afgivet af Indenrigs- og Sundhedsministeriet om udbetaling af beforderingsgodtgørelse til en borgmester, såfremt vedkommende ikke selv havde afholdt udgifter til befordring

Resumé

Resume af Indenrigs- og Sundhedsministeriets brev af 12. januar 2005.

Om udbetaling af beforderingsgodtgørelse til en borgmester, såfremt vedkommende ikke selv havde afholdt udgifter til befordring

Efter den kommunale styrelseslovs § 16, stk. 10, litra a, ydes der bl.a. beforderingsgodtgørelse til kommunalbestyrelsesmedlemmer i forbindelse med deltagelse i de i § 16, stk. 1, litra a – f, nævnte møder m.v.

Udtalt generelt, at det således følger af den kommunale styrelseslov, at en kommune skal udbetale udgiftsgodtgørelse til et kommunalbestyrelsesmedlem, som har haft nogle nærmere i loven bestemte udgifter, herunder udgifter til befordring. Loven indeholder ikke hjemmel til at udbetale udgiftsgodtgørelse til et medlem, der ikke har afholdt udgifter.

At der er tale om udgiftsgodtgørelse af positivt afholdte udgifter, er efter bemærkningerne ikke til hinder for, at der fastsættes generelle godtgørelsestakster, når blot det sker under hensyn til de faktiske omkostninger.

Adgangen til at fastsætte generelle godtgørelsessatser er ikke ensbetydende med, at sådanne satser kan anvendes som grundlag for udbetaling af godtgørelse til et medlem, der rent faktisk ikke har afholdt udgifter.

Videre udtalt, at en kommune i medfør af den kommunale styrelseslov skulle udbetale beforderingsgodtgørelse til borgmesteren, såfremt denne havde afholdt udgifter i forbindelse med deltagelse i de i lovens § 16, stk. 1, litra a – f, nævnte møder m.v., jf. lovens § 16, stk. 10. Kommunen ville derimod ikke med hjemmel i loven kunne udbetale beforderingsgodtgørelse til borgmesteren, hvis vedkommende ikke havde haft udgifter til befordring, f.eks. som følge af, at vedkommende havde anvendt en bil, som var stillet til rådighed af en tredjepart, som afholdt alle udgifter forbundet med bilen, herunder også udgifterne til benzin m.v.

Såfremt kommunen havde udbetalt beforderingsgodtgørelse til borgmesteren i tilfælde, hvor borgmesteren ikke selv havde afholdt udgifter til befordring, havde kommunen således udbetalt godtgørelsen uden hjemmel i den kommunale styrelseslov.

Ministeriet kunne ikke på baggrund af de i sagen foreliggende oplysninger tage stilling til, hvorvidt kommunen konkret havde udbetalt beforderingsgodtgørelse uretmæssigt til borgmesteren, samt hvorvidt borgmesteren i givet fald ville være forpligtet til at tilbagebetale modtaget godtgørelse til kommunen.

Ministeriet bemærkede, at kommunen på baggrund af en klarlæggelse af de faktiske omstændigheder omkring udbetalingen af godtgørelse selv skulle foretage en vurdering af, hvorvidt der var grundlag for, at kommunen søgte udbetalt godtgørelse tilbagebetalt fra borgmesteren. Til orientering kunne det oplyses, at Østre Landsret den 4. maj 1998 (sagsnr. B 230700 L) havde afsagt dom i en sag om

medlemmer af Fyns Amtsråds pligt til at tilbagebetale en række forskellige ydelser til amtskommunen, som var ydet de pågældende uretmæssigt.

Ved brev af 29. juni 2004 fremsendte Statsamtmanden for Vestsjællands Amt sin udtalelse af 17. juni 2004 vedrørende Greve Kommunes borgmester René Milo til Indenrigs- og Sundhedsministeriet til orientering.

Det fremgik bl.a. af udtalelsen, at statsamtmanden ikke fandt at kunne fastslå, at der er udbetalt befordringsgodtgørelse til René Milo i strid med loven.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet besluttede på baggrund af statsamtmandens udtalelser i sagen – herunder statsamtmandens supplerende udtalelse af 27. juli 2004 til ministeriet – at tage sagen op af egen drift.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har nu afsluttet sin behandling af sagen. Det er ministeriets opfattelse, at Statsamtmanden for Vestsjællands Amts udtalelser af 17. juni og 27. juli 2004 er udtryk for en urigtig retsopfattelse.

Såfremt Greve Kommune har udbetalt befordringsgodtgørelse til René Milo i tilfælde, hvor René Milo ikke selv har afholdt udgifter til befordring, har kommunen således udbetalt godtgørelsen uden hjemmel i den kommunale styrelseslov.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet er dermed enig i den retsopfattelse, som er lagt til grund i den i sagen foreliggende advokatredegørelse vedrørende forståelsen af den kommunale styrelseslovs bestemmelser om udbetaling af befordringsgodtgørelse til kommunalbestyrelsesmedlemmer.

Det bemærkes, at Indenrigs- og Sundhedsministeriet er enig med Statsamtmanden for Vestsjællands Amt i, at spørgsmålet om den skattemæssige behandling af den udbetalte godtgørelse ikke har betydning for vurderingen af hjemlen til udbetaling af befordringsgodtgørelse efter den kommunale styrelseslov.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet kan ikke på baggrund af de i sagen foreliggende oplysninger tage stilling til, hvorvidt Greve Kommune konkret har udbetalt befordringsgodtgørelse uretmæssigt til borgmester René Milo, samt hvorvidt René Milo i givet fald vil være forpligtet til at tilbagebetale modtaget godtgørelse til Greve Kommune.

Det bemærkes i denne forbindelse, at Greve Kommune på baggrund af en klarlæggelse af de faktiske omstændigheder omkring udbetalingen af godtgørelse selv skal foretage en vurdering af, hvorvidt der er grundlag for, at kommunen søger udbetalt godtgørelse tilbagebetalt fra René Milo. Til orientering kan det oplyses, at Østre Landsret den 4. maj 1998 har afsagt dom i en sag om medlemmer af Fyns Amtsråds pligt til at tilbagebetale en række forskellige ydelser til amtskommunen, som var ydet de pågældende uretmæssigt. Der henvises til rettens nr. B230700L.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet foretager sig ikke yderligere i sagen.

Her følger en nærmere redegørelse for sagens baggrund og for ministeriets opfattelse.

Sagens baggrund

Det fremgår af sagen, at Greve Byråd den 21. oktober 2003 vedtog et kommissorium for en uvildig undersøgelse af forhold i relation til borgmester René Milo. Det fremgår af kommissoriet, at undersøgelsen skulle omfatte bl.a. kommunens økonomiske dispositioner i forhold til borgmesteren, herunder udbetaling af befordringsgodtgørelse til denne.

Undersøgelsen blev foretaget af advokatfirmaet Norrbom & Vinding. Følgende fremgår af advokatfirmaets rapport, dateret 19. december 2003:

”5.0. Økonomiske dispositioner i forhold til René Milo

5.1. I mangel af modstående oplysninger fra René Milo må det lægges til grund, at borgmesterens kørsel i kommunens tjeneste er foregået i hans firmabil, som ejes af Scandisplay ApS, og i relation til hvilken

Scandisplay ApS afholder samtlige udgifter. Det må videre lægges til grund, at René Milo ikke har betalt noget vederlag til Scandisplay ApS for benyttelsen af firmabilen.

5.2. I konsekvens heraf er det Norrbom & Vindings vurdering, at hjemmelsgrundlaget for overhovedet at udbetale befordringsgodtgørelse til René Milo ikke synes at være til stede. Dertil kommer, at de betingelser, som skatteretligt opstilles for at anse udbetalt befordringsgodtgørelse for skattefri, ej heller er opfyldt.”

Konsulenter fra KL redegjorde i et notat af 19. december 2003 over for Greve Kommune for, hvilke anbefalinger rapporten efter konsulenternes opfattelse giver anledning til at iværksætte i Greve Kommune. Det fremgår af notatet, at konsulenterne er enige i de i rapporten anførte vurderinger vedrørende udbetaling af befordringsgodtgørelse.

Følgende fremgår endvidere af notatet:

”På baggrund af ovenstående anbefaler KL’s konsulenter,

Befordringsgodtgørelse

at Greve Kommune anmoder René Milo om at oplyse, om han har haft firmabil, i hvilken periode – fordelt på kalenderår – han i givet fald har haft firmabil, og om Scandisplay ApS har betalt alle driftsudgifter i forbindelse hermed.

Under forudsætning af, at René Milo bekræfter forholdet vedrørende firmabil, er det konsulenternes opfattelse, at grundlaget for Greve Kommunes udbetaling af kørselsgodtgørelse ikke er til stede.

Som følge heraf har René Milo uberettiget modtaget befordringsgodtgørelse, hvorfor konsulenterne anbefaler,

at kommunen gør et krav om tilbagebetaling gældende over for René Milo, da Greve Byråd i modsat fald kan pådrage sig et erstatningsansvar.

Inden iværksættelsen af tilbagesøgningskravet anbefales det, at kommunen retter henvendelse til tilsynsrådet med henblik på en bekræftelse af, at der ikke kommunalretligt er grundlag for at udbetale befordringsgodtgørelse, når den pågældende ikke har haft en udgift i forbindelse med det kommunale hverv.

... ”

Ved brev af 23. december 2003 til Statsamtet Vestsjælland oplyste den fungerende borgmester i Greve Kommune, at Greve Byråd havde noteret sig KL’s ovennævnte vurdering, og at Greve Byråd i fortsættelse heraf havde besluttet at forelægge spørgsmålet for de kommunale tilsynsmyndigheder med henblik på at få afklaret, om byrådet burde gøre et krav om tilbagebetaling gældende over for René Milo.

Statsamtmanden for Vestsjællands Amt har ved brev af 17. juni 2004 til Greve Kommune udtalt, at statsamtet i modsætning til resultatet af advokatundersøgelsen ikke finder at kunne fastslå, at der er udbetalt befordringsgodtgørelse i strid med de kommunalretlige regler. Baggrunden herfor er, at statsamtet ikke er enig i den fortolkning af den kommunale styrelseslov, som er kommet til udtryk i advokatundersøgelsen og KL’s konsulenter notat.

Følgende fremgår af statsamtmandens udtalelse:

”Bemærkningerne til [styrelses]loven bruger formuleringen, at der kun er adgang til at dække positive udgifter, dvs. omkostningsdækning. Efter tilsynets opfattelse må denne formulering læses i lyset af diskussionen om kommunalpolitikeres arbejdsvilkår. Tankegangen synes at have været, at befordringsgodtgørelsen ikke skal rumme et særligt vederlag, men limiteres til det, befordringen koster, hvis det besluttet af administrative grunde at bruge gennemsnitlige kilometertakster. Man har således med formuleringen villet tilkendegive, at der ikke i kørselsgodtgørelsessystemet ligger en skjult forbedring af de økonomiske vilkår.

Dette kan også udtrykkes på den måde, at udtrykket snarere synes at indeholde en angivelse af beregningsmetode end et krav om, hvem der skal betale.

Der synes således ikke at være holdepunkter for, at privatretlige eller finansieringsmæssige forhold i forbindelse med udtrykket egen bil i øvrigt er indgået i overvejelserne.

Styrelsesloven fastlægger en obligatorisk og giver mulighed for en fakultativ dækning af kommunalbestyrelsesmedlemmers omkostninger ved befordring i forbindelse med hvervet. En fortolkning af styrelsesloven, hvorefter det kun er kørsel i egen privatejet bil, som medfører krav på omkostdækningsdækning, måtte kræve særlig støtte i loven eller dennes forarbejder. En sådan findes ikke, og det antages da også forudsætningsvis – også i advokatundersøgelsen – at hvis der for medlemmet er omkostninger forbundet med brug af et befordringsmiddel, som ikke er medlemmets eget, kan der også ske omkostningsdækning i denne situation.

Det er nærliggende at antage, at det har været hensigten at skabe en kommunalretlig hjemmel til at betale for befordring af et medlem i forbindelse med det kommunale hverv. Og det har ikke været afgørende for denne hjemmel, om befordringsmidlet tilhører medlemmet direkte, om det tilhører et familiemedlem, et værksted eller er stillet til rådighed på særlige vilkår af andre.

Såfremt reglerne for opgørelse af befordringsgodtgørelse i øvrigt er opfyldt, dvs., at der faktisk er gennemført en befordring over en korrekt opgjort distance i de af loven omhandlede situationer, dvs. kørsel i forbindelse med det kommunale hverv og dermed i kommunens interesse, må det være tilsynets opfattelse, at den skattemæssige behandling af godtgørelsen eller kommunalbestyrelsesmedlemmets juridiske adkomst til at disponere over befordringsmidlet ikke kan tillægges hjemmelsmæssig betydning i forhold til styrelsesloven.

At der ikke er en nødvendig sammenhæng mellem krav på befordringsgodtgørelse og de omstændigheder, hvorunder befordringen foregår, kan også ses i forbindelse med regler om, at kommunalbestyrelsen i visse situationer kan vedtage kun at dække billigste offentlige transportmiddel, uanset hvorledes befordringen faktisk har fundet sted.

Reale hensyn synes også at tale for en fortolkning af styrelsesloven, hvorefter den myndighed, i hvis tjeneste en given kørsel er foretaget, er den, der kommer til at afholde udgiften.

...

På baggrund af foranstående overvejelser er tilsynet nået til den opfattelse, at udbetalingen af befordringsgodtgørelse til borgmester René Milo har haft hjemmel i den kommunale styrelseslov.

Sammenfatning vedrørende befordringsgodtgørelse

...

Det synes blandt andet betænkeligt som en kommunalretlig fortolkning at forudsætte et privatretligt, personligt ejerskab til det befordringsgodtgørelse som benyttes, for at det kan karakteriseres som eget befordringsmiddel og dermed lovligt i denne sammenhæng.

Tilsvarende vil det være betænkeligt, som forudsætning for lovligheden af at udbetale befordringsgodtgørelse at opstille et kommunalretligt krav om, at medlemmet personligt dækker udgifterne ved driften af befordringsmidlet.

Det er mest nærliggende, at udtrykkene eget befordringsmiddel og omkostningsdækning i det kommunalretlige regelsæt er benyttet som modstykke til, at kommunen på anden vis dækker udgiften eller at der faktisk ikke har været en befordringsudgift, for eksempel fordi den pågældende er gået til mødet.

Den måde, befordringsgodtgørelse normalt opfattes på i kommunerne, synes også at harmonere med denne læsning af den kommunalretlige regel om befordringsgodtgørelse. Det er næppe den almindelige opfattelse, at lejlighedsvis brug af en lånt bil skulle afskære fra befordringsgodtgørelse fra kommunen eller lægge op til, at kommunen nærmere skal undersøge, om bilens ejer i fornødent omfang bliver kompenseret for benyttelsen. Det administrative hensyn, som ligger bag princippet om kilometergodtgørelse frem for konkret dokumentation ved bilag, taler også for denne løsning.

...

Sammenfattende synes der at foreligge en sådan usikkerhed med hensyn til, om kørselsgodtgørelsen er udbetalt med urette, at tilsynet ikke finder at kunne fastslå, at Greve Byråd er forpligtet til at kræve tilbagebetaling af den udbetalte kørselsgodtgørelse.”

Statsamtmanden har ved brev af 27. juli 2004 til Indenrigs- og Sundhedsministeriet efter anmodning afgivet en supplerende udtalelse.

Statsamtmanden har i denne forbindelse bl.a. oplyst, at tilsynets udtalelse bygger på den antagelse, at det efter tilsynets opfattelse jævnligt er forekommet i kommunal praksis, at der søges og udbetales befordringsgodtgørelse også i tilfælde, hvor det befordringsmiddel, der benyttes, er ejet af en anden end kommunalbestyrelsesmedlemmet selv, og at der ikke synes at være tvivl om, at der i en sådan situation er hjemmel til at udbetale befordringsgodtgørelse med et beløb svarende til de positive udgifter.

Endvidere har statsamtmanden udtalt, at der som forarbejderne er formuleret ikke er noget i vejen for at læse udtrykket ”positive udgifter” således, at det alene henviser til, hvad omkostningerne ved selve transporten i egen bil kan opgøres til, uanset hvem der – i første omgang – har afholdt udgiften.

For så vidt angår den skattemæssige behandling af den udbetalte godtgørelse har statsamtmanden udtalt, at dette spørgsmål ikke har betydning for vurderingen af hjemlen til udbetaling af befordringsgodtgørelse efter den kommunale styrelseslov.

For så vidt angår den formulering, som statsamtmanden har anvendt i sin første udtalelse af 17. juni 2004, hvorefter der synes ”at foreligge en sådan usikkerhed med hensyn til, om kørselsgodtgørelsen er udbetalt med urette, at tilsynet ikke finder at kunne fastslå, at Greve Byråd er forpligtet til at kræve tilbagebetaling af den udbetalte kørselsgodtgørelse”, har statsamtmanden supplerende oplyst følgende:

”Vedrørende ministeriets spørgsmål om den usikkerhed, som er omtalt i Tilsynets udtalelse, skal der henvises til, at Tilsynet andre steder i udtalelsen – eksempelvis i sidste afsnit før konklusionen på afsnittet om befordringsgodtgørelsen – ikke tilkendegiver den samme usikkerhed.

Formuleringen af det afsnit, som ministeriet henviser til, skal læses i lyset af det spørgsmål, som Greve Byråd har stillet Tilsynet, nemlig om Greve Byråd bør gøre krav om tilbagebetaling gældende over for borgmester René Milo. Af byrådsreferatet fra mødet den 22. december 2003 fremgår, at spørgsmålet om, hvorvidt byrådsmedlemmer i øvrigt pådrager sig et erstatningsansvar, har været inde i forhandlingerne.

På denne baggrund har Tilsynet valgt at formulere sig således i det pågældende afsnit, at spørgsmålet om anvendelse af Tilsynets sanktioner ikke blev aktuelt.

Det er således ikke usikkerhed om de faktiske omstændigheder eller om bestemmelsen i styrelseslovens § 16, der ligger bag formuleringen. Formuleringen er snarere udtryk for, at der tilsyneladende er en almindelig usikkerhed om reglerne på dette område, jf. den oprindelige henvendelse til ministeriet herom, som blev sendt til Tilsynsrådet for Roskilde Amt. Denne usikkerhed bør efter Tilsynets opfattelse – med mindre regelsættet klargøres – afklares ved domstolene. Der henvises her til lovbemærkningerne til den seneste ændring af styrelsesloven punkt 6.4 om klarhedskriteriet.”

Indenrigs- og Sundhedsministeriets udtalelse

1. De kommunale tilsynsmyndigheders kompetence

Tilsynet med kommunerne varetages med virkning fra den 1. januar 2004 af fem statsamtmande. Det er således statsamtmanden for Vestsjællands Amt, der fører tilsyn med Greve Kommune, jf. § 47 i lov om kommunernes styrelse (lovbekendtgørelse nr. 968 af 2. december 2003).

Statsamtmanden fører tilsyn med, at kommunerne overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder, jf. lovens § 48, stk. 1.

Statsamtmanden kan herunder udtale sig om lovligheden af kommunale dispositioner eller undladelser, jf. lovens § 50.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet er ikke i almindelighed klageinstans over for de fem statsamtmand, men ministeriet kan af egen drift tage spørgsmål om lovligheden af kommunale dispositioner eller undladelser, som statsamtmanden har udtalt sig om, op til behandling, når ministeriet skønner, at sagen er af principiel eller generel betydning eller har alvorlig karakter, jf. § 53, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse.

2. Reglerne i den kommunale styrelseslov om befordringsgodtgørelse

Følgende fremgår af § 16, stk. 10, i den kommunale styrelseslov:

”Stk. 10. I forbindelse med deltagelse i de i stk. 1, litra a-f, nævnte møder m.v., ydes der til kommunalbestyrelsesmedlemmer

a) befordringsgodtgørelse og godtgørelse for fravær fra hjemstedet,

b)...

c)...”

Følgende fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 1994/95, tillæg A, sp. 2088:

”Det foreslås i *stk. 10*, at tre godtgørelsestyper skal ydes obligatorisk i forbindelse med et kommunalbestyrelsesmedlems deltagelse i de i stk. 1, litra a-e [nu litra a-f], nævnte møder m.v. Et medlem har således krav på at få refunderet de tre opregnede typer udgifter, når udgifterne er etableret i forbindelse med deltagelse i møder og kurser m.v.

I henhold til *litra a* ydes alle kommunalbestyrelsesmedlemmer obligatorisk befordringsgodtgørelse og godtgørelse for fravær fra hjemstedet (merudgifter til logi og forplejning) i forbindelse med deltagelse i møder m.v.

Som hidtil giver bestemmelsen kun adgang til dækning af positive udgifter, dvs. omkostningsdækning. Dette er ikke til hinder for, at der fastsættes generelle godtgørelsessatser, når blot det sker under hensyn til de faktiske omkostninger.”

Følgende fremgår af ministeriets vejledning nr. 79 af 9. juli 2002 om vederlag mv.:

”Bestemmelsen giver kun adgang til dækning af positive udgifter. Dette er efter forarbejderne til bestemmelsen imidlertid ikke til hinder for, at der fastsættes generelle godtgørelsessatser, når blot dette sker under hensyn til de faktiske omkostninger. Fraværsgodtgørelse vil typisk omfatte merudgifter til forplejning og logi.

...

Bestemmelsen i § 16, stk. 10, litra a, er ikke til hinder for, at en kommunalbestyrelse generelt beslutter som udgangspunkt at godtgøre udgifter til en bestemt type befordring – f.eks. bus eller tog. Der kan dog forekomme tilfælde, hvor et kommunalbestyrelsesmedlem desuagtet vil have krav på (anden) befordringsgodtgørelse, f.eks. hvis busserne ikke kører eller lader sig benytte, eller hvis medlemmet af helbredsmæssige årsager er afskåret fra at benytte offentlige transportmidler. Tilsvarende er det antaget, at en kommunalbestyrelse kan træffe en generel beslutning om at yde kommunalbestyrelsesmedlemmer befordringsgodtgørelse gennem fast ydelse af et på forhånd fastsat antal færgebilletter årligt, forudsat at dette er udtryk for de faktiske omkostninger ved rejser med henblik på varetagelse af de i § 16, stk. 10, litra a-e [nu litra a-f], nævnte hverv.”

Det følger således af den kommunale styrelseslov, at en kommune skal udbetale udgiftsgodtgørelse til et kommunalbestyrelsesmedlem, som har haft nogle nærmere i loven bestemte udgifter, herunder udgifter til befordring. At der er tale om udgiftsgodtgørelse indebærer – som betegnelsen i sig selv siger – at der skal være en udgift at godtgøre. Loven indeholder ikke hjemmel til at udbetale udgiftsgodtgørelse til et medlem, der ikke har afholdt udgifter.

At der er tale om udgiftsgodtgørelse af positivt afholdte udgifter, er efter bemærkningerne ikke til hinder for, at der fastsættes generelle godtgørelsessatser, når blot det sker under hensyn til de faktiske omkostninger.

Adgangen til at fastsætte generelle godtgørelsessatser er ikke ensbetydende med, at sådanne satser kan anvendes som grundlag for udbetaling af godtgørelse til et medlem, der rent faktisk ikke har afholdt udgifter.

Eksempelvis kan der anvendes generelle satser for befordring i bil, uanset udgiften pr. kilometer vil variere afhængig af, hvilken bil der er tale om. Dette er dog ikke ensbetydende med, at den generelle kilometersats kan udbetales til en person, som rent faktisk ikke har haft udgifter til befordringen. Eksempelvis vil et kommunalbestyrelsesmedlem, som af en bekendt får en gratis kørelejlighed i forbindelse med deltagelse i et kommunalbestyrelsesmøde, ikke være berettiget til befordringsgodtgørelse.

Det bemærkes, at ministeriet er enig med Statsamtmanden for Vestsjællands Amt i, at spørgsmålet om, hvem der i øvrigt ejer bilen, ikke i sig selv er afgørende for spørgsmålet om godtgørelse af udgifter til befordring.

3. Indenrigs- og Sundhedsministeriets vurdering af lovligheden af Greve Kommunes udbetaling af befordringsgodtgørelse til borgmester René Milo

Greve Kommune skal i medfør af den kommunale styrelseslov udbetale befordringsgodtgørelse til borgmester René Milo, såfremt denne har afholdt udgifter i forbindelse med deltagelse i de i den kommunale styrelseslov § 16, stk. 1, litra a-f nævnte møder mv., jf. lovens § 16, stk. 10. Greve Kommune vil derimod ikke med hjemmel i loven kunne udbetale befordringsgodtgørelse til borgmester René Milo, hvis han ikke har haft udgifter til befordring, f.eks. som følge af, at han har anvendt en bil, som er stillet til rådighed af en tredjepart, som afholder alle udgifter forbundet med bilen, herunder også udgifterne til benzin mv.

Såfremt Greve Kommune har udbetalt befordringsgodtgørelse til René Milo i tilfælde, hvor René Milo ikke selv har afholdt udgifter til befordring, har kommunen således udbetalt godtgørelsen uden hjemmel i den kommunale styrelseslov.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet er dermed enig i den retsopfattelse, som er lagt til grund i den ovenfor nævnte advokatredogørelse vedrørende forståelsen af den kommunale styrelseslovs bestemmelser om udbetaling af befordringsgodtgørelse til kommunalbestyrelsesmedlemmer.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet er således ikke enig i den retsopfattelse vedrørende adgangen til udgiftsgodtgørelse, som Statsamtmanden for Vestsjællands Amt har givet udtryk for i sine udtalelser af 17. juni og 27. juli 2004.

Det bemærkes, at Indenrigs- og Sundhedsministeriet er enig med Statsamtmanden for Vestsjællands Amt i, at spørgsmålet om den skattemæssige behandling af den udbetalte godtgørelse ikke har betydning for vurderingen af hjemlen til udbetaling af befordringsgodtgørelse efter den kommunale styrelseslov.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet kan ikke på baggrund af de i sagen foreliggende oplysninger tage stilling til, hvorvidt Greve Kommune konkret har udbetalt befordringsgodtgørelse uretmæssigt til borgmester René Milo, samt hvorvidt René Milo i givet fald vil være forpligtet til at tilbagebetale modtaget godtgørelse til Greve Kommune.

Det bemærkes i denne forbindelse, at Greve Kommune på baggrund af en klarlæggelse af de faktiske omstændigheder omkring udbetalingen af godtgørelse selv skal foretage en vurdering af, hvorvidt der er grundlag for, at kommunen søger udbetalt godtgørelse tilbagebetalt fra René Milo. Til orientering kan det oplyses, at Østre Landsret den 4. maj 1998 har afsagt dom i en sag om medlemmer af Fyns Amtsråds pligt til at tilbagebetale en række forskellige ydelser til amtskommunen, som var ydet de pågældende uretmæssigt. Der henvises til rettens nr. B230700L.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet foretager sig herefter ikke yderligere.

Kopi af dette brev er sendt til Statsamtmanden for Vestsjællands Amt.

Med venlig hilsen

Pernille Christensen